

Τὸ ἄρθρο 2 καθόριζε ὅτι ὁ σουλτάνος ἐκχωρεῖ στοὺς συμμάχους ἡγεμόνες «πάσας τὰς ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου ἐδαφικὰς ἐκτάσεις τῆς αὐτοκρατορίας του πρὸς δυσμὰς γραμμῆς ἀρχομένης ἀπὸ τῆς ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους Αἰνὸς μέχρι τῆς ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου Μηδείας, ἐξαιρουμένης τῆς Ἀλβανίας». Τὸ ἄρθρο 3 ἐπιφύλασσε στὶς Δυνάμεις τὴ φροντίδα γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν συνόρων καὶ τὴν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων γενικὰ τῆς τελευταίας αὐτῆς. Ὁ σουλτάνος, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 4, παραιτοῦνταν ἀπὸ κάθε δικαίωμα ἐπικυριαρχίας, ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο, ἀπέναντι στὴν Κρήτη. Τὸ ἄρθρο 5 ἀνέθετε στὶς Μεγάλες Δυνάμεις τὴν εὐθύνη γιὰ τὸν καθορισμὸ τῆς τύχης τῶν νησιῶν τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθω. Διεθνὴς ἐπιτροπὴ, τέλος, μὲ ἔδρα τὸ Παρίσι, θὰ ἐπιφορτιζόταν — σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 6 — μὲ τὸ διακανονισμὸ τῶν οἰκονομικῶν ἐκκρεμοτήτων, ἐνῶ τὰ ζητήματα ποὺ σχετίζονταν μὲ τοὺς αἰχμαλώτους, τὴ δικαστικὴ ἐξουσία, τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν ἐμπορία θὰ ρυθμίζονταν σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 7 ἀπὸ εἰδικὲς συμβάσεις ἀνάμεσα στὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη.

Τὸ κείμενο τῆς συνθήκης δὲν ἦταν ἀπαλλαγμένο ἀπὸ ἀβεβαιότητες καὶ παραλείψεις, προορισμένες νὰ ἀποτελέσουν τὴν πηγὴ μελλοντικῶν προστριβῶν ἢ καὶ τὴν οὐσιαστικὴ ἄρνηση τῶν ἀρχῶν ποὺ ἐνέπνευσαν καὶ καταξίωσαν τὸν ἀγῶνα τῶν συμμάχων βαλκανικῶν ἐθνῶν. Θὰ ἀποδεικνυόταν ἐφικτὴ ἡ διαρρύθμιση τῶν διαβαλκανικῶν συνόρων μὲ εἰρηνικὰ μέσα καὶ θὰ ἐπιβίωνε πραγματικὰ τὸ πνεῦμα τῆς συμμαχίας στὶς πιέσεις τῶν ἀντιμαχόμενων ἤδη βαλκανικῶν ἐθνικισμῶν; Θὰ ἀνταποκρινόταν ἡ χάραξη τῶν συνόρων τοῦ νέου ἀλβανικοῦ κράτους στὴν ἐθνολογικὴ πραγματικότητα τῆς περιοχῆς ἢ θὰ ἐκβιαζόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἰταλοαυστριακὴ πίεση ἢ τεχνητὴ διαμόρφωση τῆς νέας ἐπικράτειας; Προκειμένου, τέλος, νὰ ἀποφασισθεῖ ἡ τύχη τῶν νησιῶν τοῦ βόρειου καὶ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, θὰ γινόταν σεβαστὴ ἡ σύμπτωση τῆς μακραίωνης ἱστορικῆς παραδόσεως, τῆς σύγχρονης ἐθνολογικῆς συνθέσεως καὶ τῆς πραγματικῆς στρατιωτικῆς κατοχῆς ἀπὸ τίς ἐλληνικὲς δυνάμεις ἢ θὰ ἐπικρατοῦσαν γεωπολιτικὰ κριτήρια καὶ ἐπεκτατικὲς βλέψεις ξένες πρὸς τὰ δεδομένα τῆς ἐθνικῆς πραγματικότητος; Ἡ ἀδυναμία τοῦ κειμένου τῆς Συνθήκης τοῦ Λονδίνου νὰ ἀνταποκριθεῖ στὰ κρίσιμα αὐτὰ ἐρωτήματα ἦταν εὐλόγο νὰ καταστήσει τὴν ὑπεύθυνη ἐλληνικὴ κυβέρνησις ἰδιαίτερα ἐπιφυλακτικὴ τὰς τῶν παραγερνέσας καὶ

Καί, γεγονόσδευτικά νὰ σκεῖναι τῶν νησιῶν

Ἦδη ἡ Ἀλβανία σάρμοζαν τὴν ἐλληνοαλβανικήν τύχην τῶν ἀκροχῶρον τῆς ἀλβανίας τὴν Ἑλλάδα τῶν Δυνάμεις μετὰ τὴν Τουρκία, ὅπως ζάννης τῆς 20 στήριζε, ὅτι, βαλκανικά σύνορα λίσσει τὰ Δωδεκάνησα

Μολονότι σεις, ἰδίως μετὰ τὴν ἀπόψεων, γιὰ τὸν τολικοῦ Αἰγαίου τὸν ἐλληνικὸν ἐξίσου εὐκόλως ποὺ ἀκούσθαι τὴν ἐθνικὴν ἀπὸ τὴν Ἰταλία θὰ ἐκκενώνοντο ματα καὶ τὸ ἀφορμὴ ὁμογενή τῶν ἀντιταγῶν τὴν ὑπογραφήν τὰ κατεχόμενα λῶν δὲν εἶχε ἐκείνη καὶ τὴ μονομερὴς ἐλληνικὸν βαλκανικὸν ἐλπίδων του, δηλώσει μὲ κρατενόμενην τείνονταν στὴν ἐνῶ καὶ